

rigtigt, at der træffes Foranstaltninger til Anvisning af egnet Arbejde for Invalidider, baade for saadanne, der modtager Rente, og for saadanne, hvis Arbejdsevne endnu ikke er saa stærkt nedsat, at de falder ind under Rentebestemmelserne. Ogsaa Oplæringsforanstaltningerne burde formentlig udvides til disse sidste. Oplæring og Arbejdsanvisning burde foregaa efter en samlet Plan og i langt større Omfang end hidtil. Ikke mindst i offentlig Tjeneste vil kunne anbringes ikke faa Invalidider, saaledes at Renten vilde bortfalde for deres Vedkommende.

Med Hensyn til Renteydelsen for fremtidige Invalidider vilde Mindretallet anse det for rigtigt, om der blev truffet en Ordning, hvorefter den Del af Ydelsen, der hviler paa Tilskud fra Stat og Kommune, blev forskellig, efter som vedkommende har Forsørgerpligt overfor andre, er Selvforsørger eller har en lovmæssig Forsørger.

Tilknytning hertil kunde da Præmien blive lavere for to Ægtefæller end for to enlige Personer. Der er endvidere af Mindretallet fremført den Mulighed, at man kunde give de forsikrede Sygekasse-medlemmer Ret til at vælge imellem, om de vil betale den hidtidige Præmie og modtage en Rente i Tilfælde af Invaliditet svarende til den nuværende Rente, men gradvis som anført, efter som vedkommende har Forsørgerpligt, er Selvforsørger eller har andre at forsørge, eller om de vil foretrække en lavere Præmie, hvormed der i givet Tilfælde vilde følge en lavere Rente. Og desuden lægger Mindretallet Vægt paa, at der aabnes Adgang til, at alle, der opfylder Helbredsbetingelserne, kan blive forsikret mod Invaliditet mod Betaling af den 3-dobbelte Præmie, uanset om de opfylder de økonomiske Betingelser for at være Medlemmer af en Sygekasse.

Mindretallet mener endelig, at Reglerne med Hensyn til Tidspunktet for Rentens Ikrafttræden kan gøres ensartede for forbigaaende og vedvarende Invaliditet, saaledes at de nu for forbigaaende Invaliditet gældende Regler udstrækkes til ogsaa at gælde vedvarende Invaliditet.

Ministeriet og Udvalgets Flertal har ikke været villige til at indlade sig paa en Forhandling om en saadan gennemgribende Revision af Loven, som Mindretallet maa anse for fornøden. Mindretallet har da fremført den Tanke, at man i Stedet for en Revision kunde gaa til en Afvikling af Loven, saaledes at Forsikringssystemet bortfaldt, og man gik over til en Ordning i Lighed med Aldersrenten, saaledes som i sin Tid foreslaaet under Ministeriet Zahle. Renten maatte da bevares for de nuværende Rentenydere, og de, der har betalt Forsikringspræmie, maatte have Frihed til at afgøre, om de vilde fortsætte med Forsikringen eller gaa ind under Reglerne for Aldersrenteforsørgelse. I sidste Tilfælde vilde der, naar Invaliditet indtraf, kunne ydes dem, der har betalt Præmie i nogle Aar, et Tillæg til den til Aldersrenten svarende Understøttelse under Hensyn til den betalte Præmie. Ogsaa en Forhandling om en saadan Afvikling er imidlertid afvist.

Der findes i Forslaget Bestemmelser, som Mindretallet kan billige; dette gælder f. Eks. Ændringerne i Administrationen, hvorved Invalideforsikringsfonden henlægges under Sygekassedirektøren, forskellige skærpede Kontrolbestemmelser, Regler om udvidet Oplæring.

Med Hensyn til de af Ministeren og Partiet Venstres Repræsentanter, delvis med Tilslutning af det konservative Folkepartis Repræsentanter, stillede Ændringsforslag kan Mindretallet ikke føle sig tilfredsstillet ved disse. Forslagene gaar ud paa at erstatte den i Lovforslaget foreslaede Bestemmelse om Tillæg i Tilfælde af svær Invaliditet med en Regel om et ensartet Tillæg i saadanne Tilfælde paa 260 Kr. Mindretallet, der har foreslaaet en Graduering efter Forsørgerhensyn og Præmieydelse, kunde tænke sig for de fremtidige Rentenyderes Vedkommende der til at føje en Graduering efter Invaliditetsgraden, men en saadan, for hvilken man hidtil fra sagkyndig Side stadig er veget tilbage, maatte da foregaa efter faste, nøje overvejede Regler, og Afgørelsen maatte